

Dosarul nr. 2ra-29/23
2-19033938-01-2ra-05012023

prima instanță: Judecătoria Cahul, sediul central – M. Bușuleac
instanța de apel: Curtea de Apel Cahul – G. Vavrin, S. Pilipenco, I. Dănăilă

ÎNCHEIERE

15 februarie 2023

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de Constantin Lungu, reprezentat de avocatul Svetlana Cotea,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Constantin Lungu împotriva Veronicăi Bulat cu privire la demolarea construcției neautorizate, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 04 octombrie 2022 a Curții de Apel Cahul, prin care s-a respins apelul declarat de Constantin Lungu și s-a menținut hotărârea din 13 decembrie 2021 a Judecătoriei Cahul, sediul central, prin care s-a respins acțiunea depusă de Constantin Lungu, ca fiind neîntemeiată,

constată:

La 31 mai 2019, Constantin Lungu, reprezentat de avocatul Svetlana Cotea, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Veronicăi Bulat cu privire la demolarea construcției neautorizate, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că deține cu drept de proprietate casa de locuit și terenul aferent cu numărul cadastral XXX, cu suprafața de XXX ha, situată în XXX, care este învecinat cu terenul cu numărul cadastral XXX ce aparține Veronicăi Bulat.

Reclamantul a menționat că, în anul 2018, Veronica Bulat, încălcând prevederile legale, a edificat neautorizat o construcție în preajma liniei de hotar. Din acest motiv, apele pluviale de pe construcție se scurg în ograda sa, iar gardul existent a putrezit.

Constantin Lungu a notat că a încercat să soluționeze extrajudiciar problema dată și s-a adresat Primăriei XXX, care s-a deplasat la fața locului și au întocmit răspunsul nr. 23 din 08 februarie 2019, prin care Veronica Bulat a fost preîntâmpinată să-și perfecteze actele pentru construcția începută, și anume autorizația de construire și proiectul construcției, însă, aceasta nu a ignorat

prescripția administrației publice locale și a refuzat demolarea construcției ridicate neautorizat.

Reclamantul a învederat că, prin răspunsul eliberat de Primăria XXX, i s-a recomandat să se adreseze în instanță de judecată.

Reclamantul Constantin Lungu a solicitat prin cererea de chemare în judecată obligarea Veronicăi Bulat să demoleze din surse financiare proprii construcția amplasată în XXX, edificată contrar prevederilor legale pe terenul cu numărul cadastral XXX, în preajma liniei de hotar cu terenul cu numărul cadastral XXX, ce-i aparține cu drept de proprietate; încasarea sumei de 5 000 de lei cu titlu de reparare a prejudiciului moral, precum și compensarea cheltuielilor judiciare.

Prin hotărârea din 13 decembrie 2021 a Judecătorei Cahul, sediul central, s-a respins acțiunea depusă de Constantin Lungu, ca fiind neîntemeiată (f.d. 74, 79-82).

La 04 ianuarie 2022, în interiorul termenului prevăzut la art. 362 din Codul de procedură civilă, Constantin Lungu a declarat apel împotriva hotărârii din 13 decembrie 2021 a Judecătorei Cahul, sediul central (f.d. 78 recto-verso).

Prin decizia din 04 octombrie 2022 a Curții de Apel Cahul s-a respins apelul declarat de Constantin Lungu și s-a menținut hotărârea din 13 decembrie 2021 a Judecătorei Cahul, sediul central (f.d. 120, 121-129).

În consolidarea soluției instanța de apel a reținut că, în baza încheierii din 15 septembrie 2020 a Judecătorei Cahul, sediul central, au fost efectuate măsurările cadastrale în vederea constatării distanței dintre construcția ce aparține Veronicăi Bulat amplasată pe terenul cu numărul cadastral XXX în XXX și linia de hotar, precum și dacă gardul este construit pe linia de hotar între terenurile cu numerele cadastrale XXX și XXX (f.d. 41-42).

Conform raportului de constatare a specialistului cadastral nr. 1701/20/22134 din 30 noiembrie 2020 (f.d. 54-64), în urma inspecției bunului imobil s-a constatat că limitele actuale între sectoarele de teren folosite de proprietarii Constantin Lungu și Veronica Bulat au fost determinate în natură conform hotarelor materializate prin obiecte fizice și anume prin plasa de metal cu $h=1,50$ m., pe linia hotarului.

La momentul prelucrării măsurărilor bunurilor imobile s-a constatat diferența hotarelor indicată în schemă (f.d. 57), care au fost aprobate în mod masiv și limitele existente în natură. Limita hotarului constatat dintre loturile de teren cu numerele cadastrale XXX și XXX este despărțit prin plasa din metal.

Inginerul cadastral a menționat că la elaborarea terenurilor în cadrul înregistrărilor masive se pot admite anumite erori admisibile și anume: eroarea medie practică, EMP m 0,20, toleranța de poziție liniară planimetrică reciprocă a punctelor de hotar E(R) m 0,40.

La întrebările expuse spre examinare, Serviciul Cadastral Teritorial Cahul a comunicat că la transmiterea terenurilor în proprietate privată conform articolului 21 din Codul funciar, Primăria s. XXX trebuia să stabilească hotarele terenurilor în natură și să perfecteze actul de stabilire a hotarelor, ulterior efectuându-se măsurările de organele abilitate. La momentul identificării bunurilor imobile actul de stabilire nu a fost prezentat, astfel este imposibilă stabilirea faptului dacă gardul este construit pe linia de hotar, ca urmare a lipsei actului de stabilire a

hotarelor terenurilor cu schema de amplasare. Oficiul monitorizând doar modificările pe teren.

Potrivit mențiunilor Serviciului Cadastral Teritorial Cahul, terenul cu numărul cadastral XXX este înregistrat în Registrul bunurilor imobile în hotare generale și nu există act de stabilire/constatare a hotarului terenului, coordonatele punctelor de cotitură ale acestor nu pot fi utilizate pentru transpunerea în teren a hotarelor. Totodată, în conformitate cu art. 19 alin. (5) din Legea cadastrului bunurilor imobile nr. 1543-XIII din 25 februarie 1998, suprafața terenurilor în hotare generale se consideră aproximativă și poate fi precizați la stabilirea hotarelor fixe.

În aceste circumstanțe, instanțele ierarhic inferioare au notat că hotarul aprobat masiv marcat cu linie continuă nu corespunde gardului existent pe toată suprafața terenului cu numărul cadastral XXX din str. Vasile Pîrvan, 3, XXX, ce aparține lui Constantin Lungu. De fapt, gardul existent fiind ridicat cu depășirea hotarul aprobat masiv, iar specialiștii în domeniul cadastrului bunurilor imobile au fost în imposibilitate de a stabili dacă hotarul dintre lotul de teren cu numărul cadastral XXX din str. Vasile Pîrvan, 3, XXX, ce aparține lui Constantin Lungu și lotul de teren cu numărul cadastral XXX, ce aparține Veronicăi Bulat, este încălcat de către unul din vecini, deoarece executarea lucrărilor de stabilire a hotarelor în natură, conform art. 21 din Codul funciar, aparține administrației publice locale.

Astfel, s-a ajuns la concluzia că hotarul lotului de teren ce aparține lui Constantin Lungu nu este depășit sau ocupat cu careva construcție a Veronicăi Bulat.

La 15 decembrie 2022, Constantin Lungu, reprezentat de avocatul Svetlana Cotea, a depus prin intermediul oficiului poștal cerere de recurs împotriva deciziei din 04 octombrie 2022 a Curții de Apel Cahul, solicitând casarea deciziei recurate și a hotărârii din 13 decembrie 2021 a Judecătoriei Cahul, sediul central, cu pronunțarea unei hotărâri noi de admitere integrală a acțiunii (f.d. 139-141, 142).

În motivarea recursului a reiterat temeiurile de fapt și de drept ale speței, precum și a transpus concluziile reținute de către instanța de apel în decizia sa.

Suplimentar, a invocat că instanțele inferioare nu trebuiau să aplice prevederile art. 599 din Codul civil, deoarece acesta se referă la depășirea hotarului în cazul construcțiilor, dar nu și la cazurile când se invocă încălcarea distanței minime în cazul edificării construcțiilor lângă linia de hotar.

În opinia recurentului, instanța de apel a interpretat în mod eronat prevederile art. 389 alin. (1) din Codul civil, iar drept consecință neîntemeiat a ajuns la concluzia că legislația nu prevedea obligația de a respecta o distanță minimă pentru construcțiile edificate la hotarul dintre terenuri învecinate.

La fel, recurentul a considerat că instanțele ierarhic inferioare prematur au reținut constatările specialistului cadastral, precum că este imposibil de a stabili dacă gardul dintre terenurile învecinate ale părților este stabilit pe linia de hotar, or, la materialele cauzei sunt anexate planurile cadastrale ale terenurilor, planurile geometrice a terenurilor, iar în baza acestor aceste era posibil de a stabili dacă hotarul *de jure* între terenurile învecinate, ce aparțin lui Constantin Lungu și Veronicăi Bulat, corespunde cu cel *de facto*.

Mai mult ca atât, instanțele judecătorești inferioare au ignorat prevederile art. 230 din Codul de procedură civilă, prin prisma căruia au posibilitatea din oficiu să antreneze specialiști cadastrali întru elucidarea faptului dacă este posibil de a stabili unde urmează să se afle hotarul legal între terenurile învecinate ce aparțin lui Constantin Lungu și Veronicăi Bulat, dacă da – unde este în natură acest hotar, iar în consecință să stabilească dacă construcția edificată de către Veronica Bulat se află la o distanță minimă legală sau nu.

De asemenea, în opinia recurentului, este neîntemeiată concluzia instanței de apel că Veronica Bulat nu era și nu este obligată să obțină acte permissive de a construi și finaliza construită litigioasă, motivând prin prisma faptului că potrivit art. 14 alin. (1) lit. 1) din Legea nr. 163/2010, construcțiile auxiliare și anexele cu suprafața de până la 15 m.p. pot fi executate fără certificat de urbanism și autorizație de construire. Or, din imaginile foto este evident că, construcția edificată de Veronica Bulat are o suprafață mai mare de 15 m.p.

Prin referința depusă prin intermediul oficiului poștal la 20 ianuarie 2023, intimata Veronica Bulat, reprezentată de avocatul Marina Galupa, a solicitat declararea ca fiind inadmisibil a recursului lui Constantin Lungu împotriva deciziei din 04 octombrie 2022 a Curții de Apel Cahul, din motiv că a fost depus cu depășirea termenului legal, precum și că este nefondat.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinski v. Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan v. Republica Moldova, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele Marc Brauer v. Germania, 01 septembrie 2016, § 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac v. Croația (Marea Cameră), 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecătii este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 04 octombrie 2022 a Curții de Apel Cahul, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii v. Franța*, 25 octombrie 1996, § 40; *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag v. Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 01 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa v. România*, 09 decembrie 2014, § 16; *Tence v. Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov v. Ucraina*, 03 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko v. Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Dispozitivul deciziei Curții de Apel Cahul a fost pronunțat la 04 octombrie 2022. Conform avizelor de recepție a trimiterilor poștale DS8007800367AS și DS8007800368AS, decizia motivată din 04 octombrie 2022 a Curții de Apel Cahul a fost notificată recurentului Constantin Lungu și reprezentantului acestuia, avocatului Svetlana Cotea, la 07 și respectiv 09 decembrie 2022.

Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece cererea de recurs împotriva deciziei din 04 octombrie 2022 a Curții de Apel Cahul a fost depusă la oficiul poștal la 15 decembrie 2022.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de Constantin Lungu, reprezentat de avocatul Svetlana Cotea, rezultă că acesta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii

deciziei recurate, limitându-se în esență la reiterarea temeiurilor de fapt și de drept ale speței, similare celor expuse în cererea de chemare în judecată și în cererea de apel.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Constantin Lungu, reprezentat de avocatul Svetlana Cotea, nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziilor instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului și reprezentantului acestuia cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*Doorson v. Olanda*, 26 martie 1996, § 67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Constantin Lungu, reprezentat de avocatul Svetlana Cotea, nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce Constantin Lungu a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „*Levages Prestations Services*” v. Franța, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §§ 48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un

recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 § 1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher v. Cehia, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §§ 65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Constantin Lungu, reprezentat de avocatul Svetlana Cotea, împotriva deciziei din 04 octombrie 2022 a Curții de Apel Cahul, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Constantin Lungu, reprezentat de avocatul Svetlana Cotea, împotriva deciziei din 04 octombrie 2022 a Curții de Apel Cahul.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Galina Stratulat

Maria Ghervas